

(המשך מעמוד 15)

הפטיש האדומים — גם פעולה יומה מצויה למען השלום. היותה זו תוכניתו של עיתונאי המצרי הידוע, פיקרי אבאציה, אשר הגיש בזמנו, לליגה הערבית, תוכנית כוללת לפיתרון בעיות המרחב. הסעיף השביעי בתוכניתו קבע:

...מדינות ערב יחליטו, על פני הסכם בינן לבין עצמן, להביא לידי פירוד זה מרחב, וכל המדינות החברות בליגה הערבית, יחד עם פלסטין, יקימו איחוד פדרטיבי. להסכם זה תיכנס גם ישראל — כשהישיב ראלים הופכים לאזרחי האמנה הפדרלית הגדולה, בעוד מובטחות להם כל הזכויות — נקובות בהסדרים פדרליים מעין אלה. ברור שהעיתונאי לא פירסם את הצעתו ללא אישור מוקדם מצד ההנהגה המצרית. ואם היה פיקוק בדבר, טוען הקונטרס, מוכיחה את כוונת השלום המצרית העובדה, שאף-על-פי שההצעה הייתה גלים ועוררה סערות מאות בעולם הערבי — הסתפק עבד אל-נאצר בכך, שהוא העביר את אבאציה למשך חודש אחד בלבד, לתפקיד מישני, איפשר לו מייד לאחר-מכן לשוב לעמדתו הקודמת.

באר-שבע לחצים ויחוס

בבאר-שבע ממשכים להיאבק מסביב לי אלו קצין האם מזכיר-העיר יהיה פרוסקציונר — או קצין משחרר, שיקבל את תפקידו כתוצאה ממכירתו ציבורי? לאחר שנתפרסמה ברבים שערוריית המד כירים (העולם הזה 1615), אשר פרצה מוע שום שמוכר מועצת פעולי באר-שבע הוע בר לתפקיד מזכיר העיר, ללא מיכרו, ניכ נסו מסודות-העירייה לפעולה מתוגברת — למען אישורו של המזכיר הבלתי-מואשר למש צפרי.

יחסי לשפירר חיובי, הצהיר השבוע סגן ראש-העירייה באר-שבע, איש מפ"ם זאב רזוי, "אני מכיר כמנהל מעולה וכו איש-ציבור. יש לקבלו לתפקיד מזכיר-העיר ואין כל צורך במועדים אחרים." אבל יש כאלה: למיכרו — הפיקטיבי — שהוצגו על-ידי העירייה, ושמטרתו היתה לאשר את מינויו של שפירר, נתקבלו לא פחות מ-25 תשובות. ביניהן: שני אלופי מישנה, שני סגני-אלוף, 12 אקדמאים, אר בעה בעלי עבר מנהלי בררג גבוה. מחיר הדתיים. חזק במיוחד הוא ה לחץ המופעל על-ידי חוגים הקרובים למש

"עבד-אל-נאצר... ופלסטין" אהבת ישראל

רד-הביטחון, המעוניינים בסידורם של ה קצינים-במילואים. כן, אני יודעת" השיבה האשה, "אבל זה בכונה. הוא לא רוצה שיידעו את זהותו האמיתית. זה לא נעים לו. לכן בהר לו שם אחר, כשנתחנן, תראו שהוא באמת אלוף-הפיקוד." אחרי שאשת-הקצב גילתה ביטחון עצמי כה עמוק, התחילו גם הדבר היה מקנה לדתיים שליטה על 1400 מישרות עירוניות, שרבות מהן הם היו אז מסוגלים לאיים באנשי-שלום. המקרה והמיכר הבלתי-מוצהר ברור: רק אם תסכים מפ"ם להפקיד בידי המפד"ל את השליטה על המישרות הקטנות — יתנו

אלוף הפיקוד שחמד

א לוף פיקוד הדרום, כובש סיני, מושל עזה והסביבה, כבש לאחרונה את שכונת מונטיפיורי בתל-אביב. השכונה הולה שוכנת במיורחה של העיר, על גדת נחל-מוצרארה. בתיה מרוכזים סביב שדרה אחת קצרה. כיום נשארה שכונת-מונטיפיורי יורי אחד השרידים המועטים של תל-אביב הקטנה. כי היא נמצאת, אומנם, במרחק דקות ספורות ממרכז-העיר אך, למעשה, היא נמצאת במרחק הרבה שנים והרבה קילומטרים מתל-אביב: אין לתושביה הרבה סיבות ללוקאל-פאטריסטיזם.

משום כך, כאשר הסתבר לתושבי שכונת-מונטיפיורי שגפול בחלקם הכבוד לזכות בתשומת-ליבו של גיבור מלחמת-ששת-הימים, גרם להם הדבר להתרגשות רבה. מזה מיספר שבועות אין חולים לדבר על כך, בין מרפסות בתי-השכונה ועל ספסלי שדרות יהודית, העובדים במרכזה: "שמעתם? שמעתם? מה אתם אומרים? הגנרל לקח את אשת הקצב."

מפה לאוון עוברת הרכילות. במרכזה עומדת אשתו של אחד הקצבים בשכונה. מסתבר, לפי הסיפורים, שמכל נשות הארץ ויפה-פיותיה בחר אלוף-הפיקוד דווקא באשת אותו קצב, כדי שתשמש לו אהובה. יתר-על-כן: הוא כבר לקח אותה לביתו. בקרוב יגמרו לשפך לו את החילה הגדולה שלו, בסביון, ואז הם יעברו לגור שם יחדיו. אשת-הקצב משכונת מונטיפיורי תהפוך לאחת הנשים החשובות במדינה. היא תארח גנרלים ושרים. בקיצור, סיפור סינדרלה בהתגשמותו.

היו אומנם שהתפלאו על טעמו של אלוף-הפיקוד. סוף-סוף, אשת-הקצב אינה צעירה ביותר. היא כבר בת 43, ויש לה שלושה ילדים, שניים מהם בגיל צבא. גם השנים שבלתה בין נחתי-הבשר והעופות המרוטים, טבעו בה את חותמם. אפילו בשכונת מונטיפיורי ניתן למצוא נשים נחשקות ממנה. אבל לך תדע את טעמם המיוחד של גנרלים.

"הוא רוצה אותי!"

כ אשר הגיעו השמועות לאוזניו של אותו קצב משכונת מונטיפיורי, שקישרו את אשתו של אלוף הפיקוד — סירב להאמין להן. איוה עניין יכול גנרל של צה"ל למצוא דווקא באשתו? אותו יהודי אין שעתו פנויה לבדיחות. הוא כבר בן 59, שבע תללות וחרוש קמטים. אבל כאשר שמע את הסיפור מפי אשתו עצמה, נדהם. כי היא סיפרה לו הכל, בגלוי-לב: "אלוף פיקוד הדרום התאהב בי, אמרה, "ורוצה לשאת אותי לאשה." משום כך היא מבקשת ממנו גט.

הקצב סירב להאמין למשע-אוזניו. אבל אשתו עמדה בתוקף על דעתה. משסירב לתת לה את הגט המבוקש, קמה ועזבה את ביתה. עולמו של הקצב חרב עליו. נרעש ומוזעזע, פנה אל כל מכריו וידידיו שיושיעו אותו. "פרשת כבשת הרש אירעה לי", מירר, "מה פיתאום המד אלוף-הפיקוד דחקא את אשתי?"

שמעו האנשים את סיפורו — והוא לא נראה להם כל-כך. החלו לבדוק ולחקור — והעלו כי הגבר שחמד את אשת הקצב לא רק שאינו אלוף-הפיקוד, אלא אפילו אינו טוראי בצה"ל. אלוף פיקוד הדרום הוא אלוף ישעיהו גביש ואין כל דימיון בין גביש לבין אביר חלומותיה של אשת-הקצב: לא רק בצורתם החיצונית אלא גם לא בשמותיהם. יש דימיון כלשהו — הריהו בשמות הפרטיים של שניהם. שמו הפרטי של אלוף-הפיקוד הוא ישעיהו; ואילו שמו של אלוף-הפיקוד המדומה אינו אלא יהושע.

הלכו האנשים הטובים אל אשת-הקצב לפקוח את עיניה ולגלות לה כי נפלה קורבן לתכניו של נוכל. אבל אשת-הקצב בשלה: זהו אלוף הפיקוד. "אבל שמו של אלוף הפיקוד הוא ישעיהו גביש! ושם הגבר שלך אחרי!" אמרו לה. "כן, אני יודעת" השיבה האשה, "אבל זה בכונה. הוא לא רוצה שיידעו את זהותו האמיתית. זה לא נעים לו. לכן בהר לו שם אחר, כשנתחנן, תראו שהוא באמת אלוף-הפיקוד." אחרי שאשת-הקצב גילתה ביטחון עצמי כה עמוק, התחילו גם

רבים מבני-משפחתה לפקפק ולחשוד אם אין משהו במה שהיא אומרת. להוכחת דבריה הראתה להם תמונות של אהובה, בחברת אישים רמי-מעלה — דני קיי למשל. היא סיפרה שכל בוקר באים לקחת את אהובה לשירותו הצבאי.

אור
לוי
אשכור?

ה לכו האנשים ובדקו שוב, והסתבר להם כי אמת דיברה. כל ה בוקר באים לקחת את יהושע לעבודה. אבל עבודתו אינו פיקוד על הגיונה הדרומית של צה"ל. הוא בסך-הכל סבל באחת המיפעלים של התעשייה הביטחונית בישראל. סיפרו את הגילוי לאשת הקצב, אבל היא בשלה: מסרבת להאמין.

ולא רק היא. גם רבים אחרים שהסיפור הגיע לאוזניהם, האמינו בו ומאמינים בו עד היום. פרשת הסרן מקפוניק חזרה על עצמה מונטיפיורי. בשכונת הסרן מקפוניק היא אגדה אמיתית, דבר שאירע בגרמניה הקיסרית, שלפני מלחמת-העולם הראשונה. באותה תקופה היה כל הייל במדים מלך. אחד האסירים, שהשתחרר מכילאו, לא יכול היה להשיג תעודות אשר יאפשרו לו לקבל עבודה. הלך הנוכל ורכש מדי-סרן, בחנות בגדים משומשים. לבוש במדים אלה יצא לפרבר הברלינאי קופניק, פקד על כיתה צבאית לאסור את ראש העיר, סגנו ושאר פקידים-העירייה — ולהובילם לכלא. והוא עצמו ניסה למצוא תעודה שתאפשר לו לקבל עבודה. היראה מפני המדים היתה, באותה תקופה, כה גדולה — שאי לא העז להמרות את פיו או לחשוד שהוא קצין מדומה. נראה שלאחר מלחמת-ששת-הימים — ובגלל הכבוד לו וזכו צה"ל בעיקבותיה — נוצרה אווירה דומה גם בשכונת מונטיפיורי בישראל. כך יכול לבוא סבל מיסכן ולטעון שהוא אלוף-הפיקוד — מבלי שאיש יראה אותו במדים. אך עשרות רבות של אנשי-תעודה יאמינו לסיפורו בעיניים עצומות.

"באיי
לקחר
אותו!"

א חר שסירב להאמין היה הקצב עצמו. הוא מיאן להשליך עם הסיפור שאומנם אלוף-הפיקוד לקח ממנו את אשתו ות צימה, החליט להחזיר אליו את אשת-נעוריו ויהי מה. הדרך הפשוטה ביותר היתה לפנות למטרה, להגיש תלונה נג הגבר המתחזה כאחר.

אלא שבמטרה התברר לו שהעניין אינו כה פשוט. התחנן כחאר היא אומנם עבירה פלילית חמורה. הרבה אנשים שניסו בעבר להתחפש לקציני-צה"ל נעצרו, נשפטו ונשלחו לכלא. אבל אות סבל יהושע על עשה שום מעשה שיחיל עליו את הסעיף הפלילי של התחנות כאחר. הוא לא זיף תעודות, לא לבש מדי-צה"ל, לא ענד דרגות לא אלוף, לא הציג את עצמו בפומבי כאלוף-הפיקוד, זה שסיפר לאשה פתייה שהוא אלוף-הפיקוד, זה שקר — אבי-רא עבירה פלילית. באותה מידה הוא יכול היה לספר לה שהגוף ראש-המשלה, לוי אשכול, או הנשיא דה-גול, הברירה בידי האשת להאמין לו או לא. המשטרה אינה יכולה לעשות לו כלום. בינתיים חיה אשת-הקצב עם הסבל, המציג את עצמו בפניו כאלוף-הפיקוד. הם גרים בדירה שכורה, ברמת-גן, יום-יום הוציאו מספר לה סיפורים על מעללי-גיבורותו ועל מיבצתיו. בשעות-הפנא הוא לוקח אותה לאחד המיגרשים בסביון, ומראה לה: "כאן נבנו את ביתנו."

את אשת הקצב

העיר השבוע ישראל שילת, נציג גח"ל בעיריית באר-שבע: "ידוע שאנשי הנהלת העירייה הם חלמאים גמורים. אבל אין זאת אומרת שיש להם את הזכות להפוך את כל תושבי באר-שבע לחלמאים, בעזרת מיכר-זים מסוג זה."